

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: J. J., DIČ: ...
bytem X
zastoupený společností AUDITORSKÁ A DAŇOVÁ KANCELÁŘ
s.r.o., IČ: 64939090
sídlem Husitská 344/63, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017 č. j. 2792/17/5100-41458-710158,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 1. 2017 č. j. 2792/17/5100-41458-710158, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 10 (dále též „*správce daně*“) ze dne 7. 7. 2016, č. j. 5472390/16/2010-80542-109458 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím správce daně podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), s použitím ustanovení § 1309 a násl.

zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), zřídil zástavní právo k žalobcově podílu v korporaci (společnosti) Divadelní Estate, s.r.o., IČO 04302389, sídlem Lannova 2113/2a, 110 00 Praha 1, k zajištění žalobcem neuhrazené daně evidované správcem daně ke dni 7. 7. 2016 v celkové výši 106 879,90 Kč. Dále ve výroku správce daně specifikoval jednotlivé zástavním právem zajištěné položky neuhrazené zálohy na dani z nemovitých věcí podle § 13a odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, v rozhodném znění (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“): položku č. 0003 splatnou ke dni 2. 12. 1996 v částce 5 334,90 Kč, položku č. 0004 splatnou ke dni 1. 12. 1997 v částce 16 925 Kč, položku č. 0005 splatnou ke dni 30. 6. 1997 v částce 16 924 Kč, položku č. 0006 splatnou ke dni 2. 6. 1997 v částce 16 924 Kč, položku č. 0007 splatnou ke dni 30. 9. 1997 v částce 16 924 Kč, položku č. 0010 splatnou ke dni 1. 6. 1998 v částce 16 924 Kč a položku č. 0011 splatnou ke dni 30. 6. 1998 v částce 16 924 Kč. Součet těchto daňových pohledávek činil 106 879,90 Kč, na příslušenství k dani nebyly zajištěny žádné pohledávky.

2. *V jediném žalobním bodu* žalobce ve vztahu k závěrům žalovaného uvedeným pod body 18 a 19 napadeného rozhodnutí namítal, že daňové nedoplatky přechází z prodávajícího na nabyvatele nemovité věci již okamžikem nabytí právních účinků vkladu, a nikoli až 1. lednem následujícího zdaňovacího období, kdy teprve vznikne povinnost uhradit případný daňový nedoplatek. V roce 2000 platil a byl účinný § 13b zákona o dani z nemovitých věcí, a proto nedoplatky řádně přešly na kupujícího. Na podporu uvedeného žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006 č. j. 2 Afs 28/2005-55.
3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 5. 6. 2017 navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Setrval na závěru, že povinnost uhradit nedoplatek podle § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí naposledy přešla na nového vlastníka ke dni 1. 1. 2000. Na žalobce tato právní úprava nedopadala. Ust. § 13 zákona o dani z nemovitých věcí stanoví, že zdaňovacím obdobím je kalendářní rok, přičemž ke změnám skutečností rozhodných pro daňovou povinnost, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží. Dále podle § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí se daň vyměřuje za zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je vyměřována. K 1. lednu 2000 byl vlastníkem předmětných nemovitostí žalobce. Ačkoliv je v průběhu roku 2000 prodal, nelze k těmto okolnostem podle § 13 zákona o dani z nemovitých věcí přihlížet. Tyto změny jsou podle § 13b odst. 1 a 2 zákona o dani z nemovitých věcí reflektovány až k 1. lednu následujícího zdaňovacího období. V posuzovaném případě s ohledem na nabytí účinnosti novely č. 65/2000 Sb. zákona o dani z nemovitých věcí již správce daně nemohl nedoplatky na nabyvatele převést, pouze mohl zohlednit nový stav věcí a na následující zdaňovací období vyměřit daň z nemovitosti již novému majiteli.
4. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006 č. j. 2 Afs 28/2005-55 žalovaný uvedl, že tamní situace je odlišná. Jednalo se o případ, kdy na poplatníka nepřešel nedoplatek podle § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí přímo od prodávajícího (což mohl ošetřit v kupní smlouvě), nýbrž v pořadí ještě od předcházejícího vlastníka, a to několik let zpět. V důsledku toho vzniklo žalobci penále u jeho daňové povinnosti, kterou hradil v zákonem stanovených splátkách, tomu byl přizpůsoben výklad soudu, aby napravil nespravedlivý stav, ačkoliv šel zcela proti systému daně z nemovitostí. Dále žalovaný uvádí, že rozhodnutí soudu se vždy vztahuje na konkrétní případ.
5. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále

jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

6. U jednání, které se konalo u městského soudu dne 18. prosince 2020, zástupce žalobce nově argumentoval tím, že žalobce jako prodávající si ve smlouvě s kupujícím dohodl nižší cenu prodávaných nemovitostí o částku daňové povinnosti vůči správci daně. Výkladem žalovaného by proto byl postižen dvakrát, jelikož by daň zaplatil a současně o tutéž částku daňové povinnosti již dostal za nemovitosti nižší kupní cenu. Z tohoto důvodu měl nedoplatek proto přejít na kupujícího. Namítá, že tím bylo porušeno jeho legitimní očekávání. Žalovaný setrval na své argumentaci. Strany při jednání nepožadovaly provedení žádného důkazu.
7. Správní spis, předložený žalovaným, obsahuje daňová priznání k dani z nemovitostí podaná žalobcem jako daňovým subjektem za zdaňovací období let 1997 až 2000, dva platební výměry na daňové penále na daň z nemovitostí ze dne 2. 9. 2005 za zdaňovací období let 1999 a 2000, dva výpisy z katastru nemovitostí zachycující právní stav ke dni 4. 9. 2001 na LV X, k. ú. X a na LV X, k. ú. X, včetně lustrace údajů ke vkladovým řízením ke dni 1. 9. 2016. Z lustrace provedené správcem daně dne 4. 10. 2016 na webové stránce *upadci.justice.cz* vyplývá, že dne 7. 7. 1998 byl pod sp. zn. 96 K 31/98 prohlášen konkurs na úpadce subjekt *J. J. – CODA ELEKTRONIC*. Dne 28. 7. 1998 ve vztahu k daňovým pohledávkám daňového subjektu podal Finanční úřad pro Prahu 10, předchozí správce daně, přihlášku konkursního věřitele. Dne 11. 6. 2003 vydal městský soud rozvrhové usnesení č. j. 96 K 31/98-296. Usnesením ze dne 29. 7. 2003 č. j. 96 K 31/98-310 pro splnění rozvrhového usnesení městský soud zrušil konkurs na majetek jmenovaného úpadce.
8. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 4. 1. 2007 vyzval správce daně daňový subjekt k zaplacení nedoplateků na dani z nemovitostí za zdaňovací období let 1997 až 2000 v náhradní lhůtě. Dne 17. 6. 2009 vydal původní správce daně exekuční příkaz na srážku částky 3 827 927,70 Kč ze mzdy daňového subjektu. Dne 10. 7. 2009 podal daňový subjekt proti tomuto exekučnímu příkazu námitku, kterou dne 8. 10. 2009 správce daně rozhodnutím zamítl. Rozhodnutí správce daně ze dne 8. 10. 2009 zrušil městský soud rozsudkem ze dne 29. 2. 2012 č. j. 7 Ca 351/2009-35 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dne 31. 3. 2012 daňový subjekt dále doplnil své původní námitky ze dne 10. 7. 2009, o nichž rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 16. 5. 2012. Toto rozhodnutí zrušil městský soud rozsudkem ze dne 21. 1. 2015 č. j. 3 Af 19/2012-47 a věc vrátil správci daně k dalšímu řízení. Dne 20. 3. 2015 daňový subjekt opětovně doplnil své námitky proti exekučnímu příkazu. Dne 13. 7. 2016 Finanční úřad pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10, jako současný správce daně rozhodnutím o odvolání námitkám daňového subjektu částečně vyhověl a exekuční příkaz změnil.
9. Dne 7. 7. 2016 vydal správce daně prvostupňové rozhodnutí, které odůvodnil tím, že ve vztahu k daňovému subjektu eviduje ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedené pohledávky. Dne 17. 7. 2016 podal daňový subjekt proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.
10. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný pod body 18 a 19 napadeného rozhodnutí, že podle § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí ve znění účinném do 31. 12. 2000 bylo stanoveno, že dojde-li v průběhu zdaňovacího období ke změně vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem, přechází povinnost uhradit případný daňový nedoplatek počínaje 1. lednem následujícího zdaňovacího období na nové

poplatníky s výjimkou případů, kdy jsou nemovitosti předány na základě zvláštního předpisu. Zmiňované ustanovení bylo ze zákona o dani z nemovitých věcí vypuštěno novelou č. 65/2000 Sb., jež nabyla účinnosti dne 1. 1. 2001. Novela nemá k tomuto ustanovení přechodné ustanovení, proto nedoplatek vzniklý za zdaňovací období roku 2000 na nového vlastníka nemovitosti po dni 1. 1. 2001 nepřecházel. Povinnost uhradit nedoplatek podle § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí naposledy přešla na nového vlastníka ke dni 1. 1. 2000. Nedoplatky na dani z nemovitostí zajištěné prvostupňovým rozhodnutím se vztahují k nemovitým věcem v k. ú. Strašnice, LV č. 2407, které žalobce převedl na základě kupní smlouvy na společnost ABAKUS a.s., a v k. ú. X, LV č. X, které žalobce na základě kupní smlouvy převedl na společnost PALMER & JOHNSON REALITY s.r.o. V obou případech nastaly právní účinky vkladu v roce 2000. V důsledku novely zákona o dani z nemovitých věcí tak nepřesl nedoplatek na dani z nemovitostí na nové majitele nemovitostí. Žalovaný z důvodu nepřesné specifikace jednotlivých nedoplateků zajištěných prvostupňovým rozhodnutím změnil výrokovou část tak, že opravil ustanovení zákona, na něž je odkazováno.

11. Městský soud vycházel z této právní úpravy ve znění účinném ke dni 31. 12. 2000:
12. Podle § 3 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí *poplatníkem daně z pozemků je vlastník pozemku. U pozemků ve vlastnictví České republiky (dále jen „stát“), je poplatníkem daně právnická osoba, která k nim má právo hospodaření, nebo které bylo zřízeno právo trvalého užívání.*
13. Podle § 8 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí *poplatníkem daně je vlastník stavby; jde-li o stavbu ve správě Pozemkového fondu České republiky nebo Správy státních hmotných rezerv nebo stavbu převedenou na Fond národního majetku České republiky, která je pronajata, je jím nájemce. Má-li právnická osoba ke stavbě právo hospodaření nebo trvalého užívání, je poplatníkem daně nositel tohoto práva.*
14. Podle § 13 zákona o dani z nemovitých věcí *zdaňovacím obdobím je kalendářní rok. Ke změnám skutečností rozhodných pro daňovou povinnost, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží.*
15. Podle § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí *daň z nemovitosti se vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována. Podle odst. 2 téhož ustanovení dojde-li v průběhu zdaňovacího období ke změně vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem, přechází povinnost uhradit případný daňový nedoplatek počínaje 1. lednem následujícího zdaňovacího období na nové poplatníky s výjimkou případů, kdy jsou nemovitosti předány na základě zvláštního předpisu. V územním obvodu jednoho správce daně se daňový nedoplatek k těmto nemovitostem zjistí z poměru, v jakém se podílí daň připadající na tyto nemovitosti na celkové daňové povinnosti původního poplatníka. Za období od změny vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem do 1. ledna následujícího zdaňovacího období nový nabyvatel za daňový nedoplatek ručí.*
16. Městský soud konstatuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že v průběhu zdaňovacího období roku 2000 došlo k převodu vlastnického práva ze žalobce na další subjekty. V případě žalobcem vlastněných nemovitostí zapsaných na LV č. X, k. ú. X, se tak stalo na základě kupní smlouvy uzavřené se společností PALMER & JOHNSON REALITY s.r.o. (řízení o vkladu Z-6900162/2000-101) ke dni 7. 3. 2000 a v případě nemovitostí zapsaných na LV č. X, k. ú. X, se tak stalo na základě kupní smlouvy uzavřené se společností ABAKUS a.s. (řízení o vkladu Z-4300639/2000-101) ke dni 19. 4. 2000.

17. Zcela totožnou argumentací žalobce se městský soud zabýval v rozsudku ze dne 20. 5. 2020 č. j. 6 Af 25/2017-27 ve vztahu k dani z nemovitých věcí k totožným nemovitostem. Se závěry tohoto rozsudku se třetí senát ztotožňuje a pro úplnost dodává, že v tamní věci byla podaná kasační stížnost, o níž ke dni rozhodování právě projednávané věci je vedeno řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Afs 195/2020, v tamní věci nebylo dosud rozhodnuto.
18. Soud konstatuje, že zákonem č. 65/2000 Sb., jímž se mění zákon č. 338/1992 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2001, došlo ke zrušení § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí. S účinností ode dne 1. 1. 2001 nové ustanovení § 13b zákona o dani z nemovitých věcí stanovilo, že daň z nemovitosti se vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 65/2000 Sb.: „...*Znění § 13b odst. 2 se vypouští z důvodu přechodu vybírání a vymáhání daně z nemovitostí do stejného režimu s ostatními daněmi podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, tak, aby v případě neplnění daňové povinnosti byl daňovými nedoplatky zatížen ten daňový dlužník, který je zapříčinil. ...*“.
19. S ohledem na výše uvedenou změnu právní úpravy a s přihlédnutím ke skutečnosti, že v zákoně č. 65/2000 Sb. neexistují přechodná ustanovení, je třeba vycházet z toho, že od 1. 1. 2001 se již žalobce nemohl dovolávat dříve platné právní úpravy, pro něho výhodnější, podle které by na společnosti, které nemovitosti nabyly v roce 2000, dnem 1. 1. 2001 přešla povinnost za něho uhradit nedoplatek na této dani. Nelze opomenout, že se jednalo o nedoplatky za zdaňovací období let 1996 až 1998, tedy za období, v němž nemovitosti žalobce vlastnil, jenž předcházela roku 2000, v jeho průběhu došlo ke změně vlastnických vztahů.
20. Žalobce na podporu své argumentace poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006 č. j. 2 Afs 28/2005-55. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval interpretací § 13 a § 13b zákona o dani z nemovitých věcí, avšak skutkové okolnosti uváděné v odkazovaném rozsudku jsou odlišné od skutkových okolností v nyní posuzovaném případě. V tamním případě šlo o situaci, kdy stěžovateli byla v roce 1999 vyměřena finančním úřadem daň z nemovitosti za nemovitosti, které byly v roce 1998 dvakrát předmětem převodu vlastnického práva, tj. stěžovatel byl v daném případě třetím vlastníkem (vlastnické právo na něj přešlo v prosinci roku 1998), přičemž druhý vlastník, na něhož byly nemovitosti převedeny v březnu a červenci 1998, daň z nemovitosti neplatil; správce daně pak v roce 1999 s odkazem na § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitosti daň vymáhal nedoplatky daně za roky 1996, 1997 a 1998 pouze na stěžovateli, který se proti tomuto postupu bránil u Krajského soudu v Brně a u Nejvyššího správního soudu. Jednalo se však o jiná zdaňovací období novelou nezasažená. Lze vyjít z názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného ve zmiňovaném rozsudku, že „*podle zákona z vlastnictví nemovitosti přímo vyplývá vznik hmotněprávní daňové povinnosti, zatímco citovaná ustanovení § 13 a § 13b tohoto zákona upravují toliko vymezení zdaňovacího období a způsob vyměření daně.*“ Tato otázka však pro posouzení dané věci není rozhodná.
21. Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí v nyní projednávané věci je právně významný dopad provedené novelizace, když od 1. 1. 2001 již ustanovení § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí bylo zrušeno, což je podstatný rozdíl oproti případu řešenému shora zmiňovaným kasačním soudem, neboť v tamním případě s účinností od 1. 1. 1999 k žádné obdobné novelizaci zákona o dani z nemovitých věcí nedošlo, na rozdíl od právě projednávaného případu. Z argumentace Nejvyššího správního soudu je zjevné, že cílem

nové právní úpravy bylo odstranění přílišné tvrdosti zákona, kdy tamní stěžovatel nabyl vlastnické právo nemovitosti v samém závěru zdaňovacího období. Žalobce v právě projednávaném případě nic obdobného nenamítal, ani podle obsahu správního spisu nevyplývalo, že by situace byly obdobné. Kasační soud v tamní věci uzavřel, že „[s]těžovatel ostatně správně upozorňuje i na legislativní vývoj, kdy zákonem č. 65/2000 Sb. bylo s účinností od 1. 1. 2001 ustanovení § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí zrušeno. Z důvodové zprávy k vládnímu návrhu tohoto zákona přitom vyplývá (sněmovní tisk č. 388, PS PČR, III. vol. období, 1999), že „znění § 13b odst. 2 se vypouští z důvodu přechodu vybírání a vymáhání daně z nemovitostí do stejného režimu s ostatními daněmi podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, tak, aby v případě neplnění daňové povinnosti byl daňovými nedoplatky zatížen ten daňový dlužník, který je zapříčinil“. Je tak jasné patrné, že i zákonodárce si byl vědom shora nastíněných výkladových rozporů citovaného ustanovení.“ Žalobcův výklad tak jde proti úmyslu zákonodárce, kterým bylo, aby na nové majitele nemovitostí nepřecházely dluhy předchozích majitelů.

22. Ze skutkových zjištění v nyní posuzovaném případě vyplývá, že žalobce nemovitosti, k nimž se vztahoval nedoplatek na dani z nemovitých věcí, prodal v roce 2000. Z § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí (účinného však jen do dne 31. 12. 2000) vyplývalo, že povinnost uhradit případný daňový nedoplatek měla přejít počínaje dnem 1. 1. 2001 na nové poplatníky. Tato povinnost, uhradit nedoplatek na dani z nemovitosti v tomto konkrétním případě na nové nabyvatele přejít nemohla. Povinnost uhradit případný daňový nedoplatek podle § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí naposledy přešla na nového vlastníka ke dni 1. 1. 2000. Hmotněprávní daňová povinnost k placení daně z nemovitosti v daném případě svědčila žalobci, přičemž procesně právně tato povinnost na nového vlastníka již nepřešla v důsledku změny příslušné legislativy. Ustanovení § 13b zákona o dani z nemovitých věcí nelze totiž interpretovat odtrženě od ustanovení souvisejících ustanovení § 3 odst. 1 a § 8 odst. 1 stejného zákona. Argumentace žalobce, že nedoplatek na dani přešel na kupujícího okamžikem právního účinku vkladu, nemá oporu v tehdy platné právní úpravě. Povinnost kupujícího zaplatit případný nedoplatek vzniká vždy až od prvního ledna roku následujícího po převodu vlastnického práva.
23. Nad rámec uvedeného soud dodává, že jiný výklad, než ten, že daňové povinnosti žalobce k nemovitostem z let 1996 až 1998 mají stíhat žalobce jako tehdejšího vlastníka, by byl současně i proti dobrým mravům.
24. Městský soud k vyjádření žalobce při jednání před soudem dne 18. 12. 2020 uvádí, že námitku legitimního očekávání a k ní uplatněnou argumentaci považuje za opožděně uplatněnou námitku, k níž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí přihlížet (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Pouze *obiter dictum* městský soud uvádí, že povinnost ve veřejném právu nelze na jiného přenést při aplikaci soukromého práva.
25. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovaný náhradu nákladů ani nepožadoval. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu